

DARBA TURPINĀJUMS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 4:7-30; Ap. d. 2:42, 11:19-23, 2. Tim. 2:1-7, 2. Kor. 5:18-20.

ATMIŅAS PANTS:

„Tad Viņš teica: "Kam Dieva valstība ir līdzīga, ar ko Es to salīdzināšu? Viņa ir līdzīga sinepju graudiņam, kuru kāds paņēma un iedējta savā dārzā un kurš augs un izaugs par koku, kura zaros putni apakš debess taisija savas ligzdas." (Lūk. 13:18, 19).

GALVENĀ DOMA:

Evanģelizācija un liecināšana ir līdzekļi, ar kuru palīdzību sinepju sēkliņa (Dieva draudze) kļūst par milzīgu koku, kas piepilda visu pasauli.

Varbūt esi dzirdējis vai pats teicis šādus vārdus: „Es savu daļu esmu izdarījis, tagad lai turpina jaunāki cilvēki.” Vai: „Es esmu bijis misijas vadītājs gadiem ilgi, lai tagad citi turpina.”

Vienā ziņā šāda veida apgalvojumi ir saprotami. Cilvēki noveco, dažreiz viņiem rodas arī veselības problēmas vai citi dzīves apstākļi traucē viņiem palikt draudzes kalpošanas vadībā. Dažreiz cilvēki vienkārši izdeg un viņiem ir vajadzīgs pārtraukums. Bez tam, daži varbūt domā, ka Kungs aicina viņus darboties kādā citā draudzes darba jomā.

Tomēr ir liela starpība starp kalpošanas uzsvāra maiņu un pārtraukšanu kalpot. Tikmēr, kamēr vien mēs elpojam, mums vajadzētu lielākā vai mazākā mērā kalpot.

Šajā nedēļā pievērsīsimies vajadzībai palikt iesaistītiem liecināšanas un evanģelizācijas darbā. Nav svarīgi, kāda ir mūsu loma draudzē, iespējas kalpot būs vienmēr.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. jūnijā!

LIECINĀŠANA UN EVANĢELIZĀCIJA, KAS NEKAD NEBEIDZAŠ'

Vēlreiz ir jāuzsver, ka liecināšanai un evaņģelizācijai ir jāturpinās tik ilgi, kamēr ir cilvēki, kam ir vajadzīga glābšana. Dieva plāns ir glābt tik daudz cilvēku, cik vien iespējams. Tie, kas pa to laiku ir pieņēmuši Jēzu kā savu personīgo Glābēju, ir aicināti strādāt kopā ar Dievu dvēseļu glābšanas darbā. Nav svarīgi, kas mēs esam, kur mēs esam un kādā situācijā atrodamies. Ja mūsu sirdis ir noskaņotas uz Kristu, ja mums ir dziļi iesakņojusies izpratne par to, ko Viņš mūsu labā ir darījis un ko Viņš lūdz mūs darīt Viņa labā, mums vienmēr būs iespējas liecināt un kalpot.

Pārlasi Jēzus sarunu ar samarieti Jāņa 4:7-30. Ko Jēzus tādu pateica un izdarīja, ka viņa bija tik dedzīga to līdzdalīt savas pilsētas ļaudīm? Kādus liecināšanas principus mēs varam paņemt no šī ziņojuma, kas var palīdzēt mums, cenšoties aizsniegt cilvēkus?

Šķiet, ka sarunā ar samarieti Jēzus izmantoja vienkāršu „formulu”. **1.** Viņš pie-
saistīja viņas uzmanību: „Dod Man dzert!” (7. p.). **2.** Viņš izraisīja viņas interesi:
„Kā Tu, jūds būdams, prasi dzert no manis, samarietes?” (9. p.) **3.** Viņš izraisīja
ilgas: „Kungs, dod man tādu ūdeni!” (15. p.). **4.** Viņš radīja pārliecību: „Kungs, es
redzu, ka Tu esi pravietis.” (19. p.) **5.** Rīcība, kas sekoja: „Nāciet, tur ir cilvēks, kas
man visu pateicis, ko es esmu darījis! Vai tikai Tas nav Kristus?” (29. p.)

Šīm piecām evaņģelizācijas pakāpēm nav obligāti jānotiek vienā satikšanās reizē,
kā tas notika gadījumā ar Jēzu un sievieti pie Jēkaba akas. Tās var norisināties ilgākā
laika periodā, turpinot liecināt kādam. Situācijas būs atšķirīgas, bet principus, kas
atklāti šajos pantos, var plaši izmantot centienos aizsniegt dvēseles.

Jāpiebilst, ka, lai gan sākotnējā saruna bija par burtisku ūdeni, Jēzus mērķis
bija radīt samarietē ilgas dzert dzīvo ūdeni. Lai gan mēs esam aicināti palīdzēt
cilvēkiem jebkurā situācijā, kādā mēs viņus atrodam, un kalpot viņiem viņu vāja-
dzībās, kā vien spējam, mums nekad nevajadzētu aizmirst, ka viņu lielākā vajadzība
ir glābšana Jēzū.

*Cik bieži tu izmanto izdevības liecināt vai kalpot? Vai tā nav patiesība, ka tik bieži
ejam pa dzīvi un satiekam cilvēkus, kam, neskatoties uz saskarsmi ar mums, nav nekādas
nojausmas, kam mēs ticam, par ko mēs stāvam vai uz ko mēs ceram? Kā mēs varētu
mainīties, lai kļūtu par labākiem lieciniekiem?* _____

IZAUGSMI VEICINOŠĀ VIDE

Svarīga evaņģelizācijas daļa notiek draudzē katru nedēļu. Šo evaņģelizācijas aspektu sauc par „audzināšanu” un „uzņemšanu”. Mēs esam izcili, aicinot cilvēkus uz savu draudzi, bet mums ne vienmēr tik labi veicas, radot vidi, kas iedrošina viņus atgriezties un sadraudzēties. Ja mums ir jādara cilvēkus par mācekļiem, mums ir jāpievērš uzmanība katra jauna kristieša nopamatošanai un izaugsmei.

Ko tas nozīmē? „Nopamatot” nozīmē nolikt kaut ko uz stingra un ilgtspējīga pamata. Tas nozīmē nodrošināt viņiem pamatu ticībai un sadraudzībai. „Izaugsme” parasti tiek paskaidrota ar tādiem jēdzieniem kā „audzināt”, „veicināt”, „rūpēties”, „sekmēt augšanu”, „apmācīt” un „izglītēt”. Kad cilvēks pieņem Jēzu par savu personīgo Glābēju, visa šī nopamatošana un izaugsme garīgi un sociāli ir jāpaveic kristīgajai sadraudzībai. Citiem vārdiem sakot, jauno kristieti ir nepieciešams audzināt, veicināt, apmācīt, izglītēt un aprūpēt tā, kā to darīja Jēzus.

Atslēgvārds ir „saudraudzība”. Šī ir vieta, kur dzīves saskaras un ietekmē cita citu. Par cilvēkiem, kas pievienojas draudzei, ir jā rūpējas ar garīgas sadraudzības palīdzību.

Ko šie panti mums stāsta par to, cik svarīga ir garīga sadraudzība starp ticīgajiem? Kāpēc šīs lietas ir īpaši svarīgas, ja runa ir par jauniem ticības biedriem, kas ir ienākuši draudzē, pateicoties mūsu evaņģelizācijai un misijas darbam? 1. Jāņa 1:7, Ap. d. 2:42; 11:19-23; 20:35 un Rom. 1:11, 12.

Vārds „mums” 1. Jāņa 1:7 pārliecina mūs, ka, lai gan mums ir jāstaigā gaismā katram individuāli, mums ir jāstaigā gaismā arī kopā. Ja ticīgi staigā gaismā, tad ir sadraudzība un vienotība. Rezultātā tas rada attīstošu vidi, kur cilvēki domā par Dieva gribu savās dzīvēs un iedrošina cits citu, dzīvojot kristieša dzīvesveidu. Lai gan ir svarīgi palīdzēt jauniem draudzes locekļiem būt laimīgiem un apmierinātiem draudzē, ir svarīgi arī viņus vadīt tā, lai viņi kļūtu par mācekļiem pilnā šī vārda nozīmē, kas ietver arī spēju vadīt citus glābjošās attiecībās ar Kungu Jēzu.

Vai tava draudze apzināti pievēršas jauno draudzes locekļu nopamatošanai? Kā tu vari vairāk iesaistīties jauno (vai pat veco) draudzes locekļu izaugsmes veicināšanā?

SKOLOTĀJU APMĀCĪŠANA

Mēs dzīvojam pasaulē, kur cilvēki ir ļoti mobili. Šķiet, ka vietējā draudze regulāri noformē draudzes locekļu pievienošanu un aiziešanu un bieži sūdzas, ka ir zaudējuši spējīgus cilvēkus nozīmīgās kalpošanas nozarēs. Šis iespējamās talantu aizplūšanas dēļ un tāpēc, ka vietējās draudzes evaņģelizācijas un liecināšanas kalpošanai ir jāturpina paplašināties, ir liela vajadzība vairot kalpošanā iesaistīto cilvēku skaitu.

Kādus principus skolotāju apmācīšanai mēs varam paņemt no Pāvila norādījumiem Timotejam 2. Tim. 2:1-7? Kā visus šos vārdus vajadzētu attiecināt uz mūsdienām, uz mūsu darbu Kungam, lai arī kādā stāvoklī mēs atrodamies? _____

Pāvils atklāj Timotejam, cik svarīgi draudzes darbā redzēt lielāku attēlu, kopainu, gan attiecībā uz apjomu, gan arī uz ilgumu. Draudzkopības un mācīšanas kalpošanai nav jābalstās tikai uz vienu cilvēku. Tam draudzē ir jābūt daudzu liecinieku un evaņģēlistu darbam. Pāvils galvenokārt dod Timotejam padomu, lai apmāca citus būt par vadītājiem draudzē, jo vecākā paaudze aizies. Timotejam dotajā pamācībā ir tāda iezīme, ka tiem, ko viņš pamāca, ir atkal jāapmāca citi, nodrošinot to, lai draudzes misija pasaulē turpinātos un paplašinātos. Tas saskan ar Jēzus aicinājumu vairāk strādniekiem iesaistīties plūvajā.

Ir tāds teiciens: „Iedod cilvēkam zivi, un tu pabarosi viņu vienu dienu. Iemāci viņam zvejot, un tu pabarosi viņu un viņa ģimeni tik ilgi, cik vien viņš dzīvos.” Problēma ir, ja šis cilvēks neiemāca savas zvejošanas prasmes saviem bērniem, tad nākamā paaudze būs izsalkusi. Varbūt šo teicienu vajadzētu pārveidot šādi: „Iedod cilvēkam zivi, un tu viņu pabarosi vienu dienu. Iemāci viņam zvejot un nodot savas zināšanas un metodes tālāk, un pabarots būs liels skaits cilvēku nepārtraukti.” Šī ir atšķirība starp vienkārši kāda apmācīšanu un apmācīšanu būt par skolotājiem.

Pārdomā savu pieredzi draudzē. Vai kāds tev kādreiz ir mācījis, ka liecināt citiem? Vai tu esi kādreiz lūdzis, lai tevi apmāca, kā liecināt citiem? Pārrunā savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

BIJUŠO LOCEKĻU ATGRIEŠANA

Mēs vēlētos, kaut vārds „atkritējs” neeksistētu kristieša vārdu krājumā. Tomēr tas ir fakts, ka daudzi cilvēki atkrīt no draudzes un no glābjošām attiecībām ar Kungu. Lai gan cilvēki reizēm atstāj mūs doktrīnu dēļ, visbiežāk viņi tomēr aiziet citu iemeslu dēļ, parasti tie ir personīgi konflikti un tamlīdzīgas lietas. Lai arī kādi būtu iemesli, mums ir jādara viss, kas vien ir iespējams, lai mēs varētu radīt mīlošu un izaugsmi veicinošu vidi, kas palīdzētu tiem, kas mums pievienojas, palikt starp mums, neskatoties uz personīgiem jautājumiem, kas neizbēgami rodas.

Vienlaikus daļai no mūsu liecināšanas un evaņģelizācijas programmas vajadzētu būt kalpošanas nozarei, kas rūpējas par bijušajiem un ilgstoši nenākošajiem draudzes locekļiem. Paviršs ieskatš draudzes locekļu sarakstā visticamāk atklās, ka tajā ir ierakstīti daudz vairāk cilvēku, nekā sabatā ierodas uz dievkalpojumu. Šo cilvēku vārdi var būt sākums īpaši kalpošanai tiem cilvēkiem, ko Dievs nekad nav pārtraucis ļoti mīlēt.

Rūpīgi pārdomā 2. Kor. 5:18-20. Lai gan konteksts šeit atšķiras no mūsējā, svarīgs ir princips. Kādos veidos „samierināšanas kalpošanas” nozare ir īpaša tiem, kas kādreiz ir sekojuši Dievam, bet ir aizgājuši prom? _____

Bijušo draudzes locekļu atgūšana ir īpaša kalpošanas nozare. Vēl vairāk, šī kalpošana ir tāda pati evaņģelizācija kā tas, ka mēs uzrunājam cilvēkus, kas vēl nekad nav pieņēmuši Kristu. Jau pats vārds „samierināšana” norāda, ka ir bijusi vienotība un sadraudzība starp cilvēkiem un Dievu, kas tagad caur Jēzu Kristu ir atjaunota. Bez tam, mums tagad ir samierināšanas kalpošanas nozare, kas iekļauj to cilvēku aizsniegšanu, kas kādreiz ir pielūguši Dievu kopā ar mums.

Patiesībā kāds varētu norādīt, ka Mat. 10:5, 6 Jēzus sūtīja Savus mācekļus atgūt jūdu tautības locekļus, kas bija atkrituši no glābjošām attiecībām ar Kungu. Tāpēc ir pilnīgi atbilstoši, ka arī mēs iesaistāmies darbā ar tiem cilvēkiem, kam ir savs īpašais piedzīvojums ar Dievu un ar Viņa draudzi.

Padomā par tiem, kas ir atstājuši draudzi un par iemesliem, kāpēc viņi to ir izdarījuši. Vai ir kāds viens cilvēks, ar ko tu varētu atjaunot kontaktus, atsākt draudzību, kam tu varētu kalpot un ko censties atkal savienot ar draudzi? Lūdzu Dievu, kā tu varētu to izdarīt. _____

SĒTAS DURVIS

Vai tev ir nācies dzirdēt cilvēkus sūdzamies par to, ka draudzes locekļi izslīd pa „sētas durvīm”? Viņi pat stingri paziņo, ka draudzes „sētas durvis” ir jāaizslēdz, bet nepastāsta mums, kā tas aizslēgt, un pat nepasaka, kur tās durvis atrodas. Dažas augošas draudzes domā, ka viņu sētas durvis ir slēgtas, bet patiesībā varbūt ir tā, ka pa „parādes durvīm” ienāk vairāk cilvēku nekā aiziet pa „sētas durvīm”. Un lai gan tas ir labāk nekā tad, ja vairāk iziet pa sētas durvīm nekā ienāk pa priekšējām (kas arī notiek dažās vietās), mēs vēl joprojām gribam darīt, ko spējam, lai saglabātu savus locekļus.

Meklējot sētas durvis un mēģinot tās aizvērt, būs vajadzīgas stratēģijas, kas patiešām ir evaņģēliskas, jo mūsu uzdevums nav vienkārši mantot cilvēkus Dievam, bet arī viņus paturēt.

Izlasi Ebr. 10:25. Kāpēc ir svarīgi, lai kristieši regulāri satiktos? Cik daudz iedrošinājuma mēs sniedzam cits citam sadraudzības brīžos? Kā mēs to varam sniegt vairāk nekā šobrīd? _____

Lēmums aiziet no sadraudzības parasti netiek pieņemts pēkšņi. Lielākā daļa cilvēku aiziet lēnā procesā. Tieši tāpat kā nākšana pie Kristus un pie Viņa draudzes bija ceļojums, arī aiziešana ir ceļojums. Visbiežāk tiem, kas aiziet, nav apzināti plānotas stratēģijas. Viņi sāk lēnām atvienoties, viņi ir vilušies un neapmierināti ar to, kas notiek draudzē. Varbūt dažos gadījumos tas ir pamatoti. Tāpēc mums vajadzētu redzēt, uz kuriem ceļo tie, kas ir ap mums draudzē.

Izlasi Rom. 14:13, Gal. 5:13 un Ef. 4:32. Kā dzīvošana saskaņā ar šiem norādījumiem var palīdzēt noturēt sētas durvis slēgtas? Ko tu un tava draudze var darīt, lai dzīvī izdzīvotu šīs svarīgās patiesības? _____

Draudze, kas rūpējas un dara to nepārtraukti, ir vieta, kur katrs personīgi ir pievērsies savām personīgajām attiecībām ar Jēzu. Viņiem ir skaidra izpratne par vērtību, kādu Jēzus piešķir katram cilvēkam. Aizvērt sētas durvis nozīmē arī tuvojties cilvēkiem, iepazīstot viņu vajadzības, kad viņi ir gatavi tās atklāt, un piemērotā brīdī tās apmierinot. Tas ir kaut kas tāds, ko nevar nodrošināt neviena draudzes programma. To spēj tikai mīlošs cilvēks, kas rūpējas par citiem.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kalpošanas turpinājuma un paplašināšanas plānošana.

Ikvienam, kas ir iesaistīts liecināšanā un evaņģelizācijā, vajadzētu pievērst uzmanību, kā viņi savu kalpošanu var padarīt par ilgtspējīgu kalpošanu, nevis par vienreizēju notikumu. Ir daudzas lietas, ko mēs varam darīt, lai to nodrošinātu. Aplūkosim dažas no svarīgākajām.

1. Esi priecīgs, ka vadišanas pienākumi ir sadalīti, nevis ka darbojas viena cilvēka grupa. Saglabā komandas pieeju, kur gan darbs, gan atzinība ir dalīta.

2. Dari visu, ko tu vari, lai draudze redzētu, cik svarīga ir tavas komandas kalpošana. Tas iekļauj regulārus ziņojumus misijas nodaļas vadībai, informāciju draudzes bukletos, laikrakstos, afišas pie ziņojumu dēļa un lūgumus piešķirt līdzekļus.

3. Pastāvīgi meklē cilvēkus, ko tu vari personīgi uzaicināt pievienoties savai komandai vai izveidot citu komandu. Ja kāds brīvprātīgi pievienojas tavai komandai, pateicoties tavām aktivitātēm un ziņojumiem, tas ir jauki. Tomēr labāk ir personīgi aicināt cilvēkus, nevis izteikt vispārīgu aicinājumu brīvprātīgajiem.

4. Noteikti ir jābūt regulārām apmācībām, īpaši tādām, kas saistās ar liecināšanu un evaņģelizāciju.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz otrdienas pēdējo jautājumu.

2. „Mums ir jābūt kanāliem, ar kuru palīdzību Kungs var sūtīt pasaulē gaismu un žēlastību. Tos, kas no mums ir aizgājuši, ir jāatgūst. Mums ir jānoliek malā savi grēki, atzīstot tos un nožēlojot, pazemojot savas lepnās sirdis Dieva priekšā. Garīga spēka straumes ir jāizlej pār tiem, kas ir gatavi to saņemt.” E. Vaita „Liecības draudzei”, 8. sēj., 46. lpp. Kas ir nepieciešams un kāpēc, lai palīdzētu atvest cilvēkus atpakaļ uz draudzi un pie brīnišķīgās „tagadējās patiesības” vēsts, ko patiesībā neviens cits šajā pasaulē nesludina?

2. Kad cilvēki no mums aiziet, mīlēsim viņus, saglabāsim kontaktus ar viņiem, netiesāsim viņus un nesauksim par „atkritējiem” vai, vēl ļaunāk, nemetīsim viņiem virsū Elenas Vaitas citātus par atkritušiem cilvēkiem. Tā vietā ļausim šai skumjajai pieredzei, kā saka Pāvils, pārbaudīt mūs pašus, vai stāvam ticībā (2. Kor. 13:5) un jautāsim, ko mēs varētu darīt citādāk, lai šie cilvēki paliktu kopā ar mums. Taču vissvarīgāk ir neizdarīt neko tādu, kas padarītu viņu atgriešanos grūtāku, ja viņi gadījumā mainītu savas domas un vēlētos atgriezties. Kā mēs kā draudze varam izmantot šos principus darbā ar tiem, kas kaut kādu iemeslu dēļ no mums ir aizgājuši?